

המכוער, שהפך לסמל המין והזוהר

נית, אמר: „השאלה אם היא בכלל אדם, או אחד ממוצרי הפלסטיק הגאונים ביותר שהומצאו. יש לה חזה מבולת, ומוח דמוי גבינה שווייצרית. כל קיסמה הוא בשתי רגליה השמאליות.“

היא התחילה את דרכה כדוגמנית, קיב"ל תפקידים פועטים בכמה סרטים, עד שזכתה להודמנות הגדולה הראשונה שלה: היא הוזמנה למיכת'רד על-ידי ג'ון יוס' טון, שהכין את אחד הסרטים הבולטים של אמריקה באותה תקופה, ג'ונגל האס' פלט.

ארתור הורנבלו, מפיץ הסרט, נזכר ש"מרילין הגיעה למיכת'ר, מבוהלת עד מוות ולבושה כמו יצאנית." היא דיקלמה את הטקסט שלה בשכיבה, הורנבלו ויוסטון שוכנעו כי היא נועדה לתפקיד.

העיתונים התפעלו מגופה, ותדמיתה הלכה והתעצבה. זאת תהיה הבלונדית המטורפת ביותר של הבד, החליטה אלה שקוב"ע עם את גורל השחקנים בהוליווד.

הביקורת סייעה להתלטה זו: מבקר אחד כינה אותה „פסל של מיכאלאנג'לו עשוי מרציפן." אחר הזכיר ש"כשרונותיה הדרמטיים — אם יש לה בכלל כאלה — הם מישניים בחשיבותם.

ב־1953, כשהיא בת 27, זכתה מרילין סוף־סוף בתפקיד ראשי של ממש. כוכבת הקולנוע מרילין מונרו נולדה, בשעה טובה ומוצלחת. מאדם, היא הפכה למושג.

ההיסטוריה הסוערת של בעלת שתי הרגליים השמאליות, ששלהבה את דמיונם של מיליוני גברים ברחבי העולם, באה לידי סיום, סוער גם הוא, לאחר אחת מהתפרצויותיה האינסופיות. אחרי שעזבה באמצע הסרט סרט, ונתבעה לשלם פיצויים אסטרונומיים על הנזקים שגרמה ל־אילפן, בלעה מרילין כמות מופרזת של נמבוסל, כדור־שינה חזקים, ומתה.

השוטרים שהגיעו למקום הצליחו סוף־סוף לפענח את התעלומה שהעסיקה את מיליוני מעריציה במשך שנים: איך ישנה מרילין בלילה.

התשובה היתה: בכוחנות.

החזה המפורסם

— התחיל ליפול? *

מי הרג את מרילין? „הוליווד ילדה אותה — והרגה איר תה," כתב איזווסטיה המוסקבאי, דיילי וורקר, הביטאון הקומוניסטי הניו־יורקי, כתב: „זה גורלה של אשה שהפכה לנתח־בשר, בתעשייה המוכרת את גופות ונשימות עובדיה כבאיטליו."

ביטאון הוואשקין טען שהיא היתה קור־בן להידרדרות המוסר, אותו היא סמלה

בעל־כוחה. באנגליה הסבירו שהסיבה היתה — סיוטי דמותה, בגובה 20 מטר, שהתנוססה ערומה על לוחות פירסומת. הניו־יורק טיימס פירש את מותה כתוצאה של מאמץ גדול מדי, להפוך מסמל פאסיבי לדמות יוצרת. ואילו הגברת קלייר בות לוס, סופרת ומהזאית ארסית במיוחד אשתו של מייסד טיים וליף ושגרירה אמריקאית לשעבר, טענה כי מרילין מתה משום שלא היתה מסוגלת לעמוד בפני העובדה, שגיל 36, הוא הגיל שבו מתחיל החזה ליפול והמותניים להתרחב.

ארתור מילר הסביר, במחזה שלם, שלא הוא אשם במותה, ונורמן מיילר, שסיפרו המיועד לצאת לאור בקרוב עורך מחדש את גל ההתעניינות במרילין, סבור שהיה זה שירות־הביון המרכזי שחיסל את מרי־לין. הסיבה: משום שהיא ניהלה בזמנו יחסים אינטימיים עם הנשיא קנדי המנוח, וגילוי פרשה זו יכול היה להזיק לבית־הלבן.

קורנת

וזוהרת *

סברה זו, כמו רבות אחרות בסיפרו של מיילר, אינה מקורית במיוחד. שמועות על יחסיה של מרילין עם הנשיא קנדי ניתן היה למצוא מייד לאחר התאבדותה בלא מעט עיתונים — לצד עשרות סברות אחרות. היום, כאשר האופנה מחייבת להאשים בכל את הטי־איי־אי — מיילר כמו תמיד, הוא באופנה.

לפחות בנושא זה, לא ייתבע מחבר הי עירומים והמתים לדין, כפי שזה קרה לגבי עובדות אחרות בספר, כאשר שניים מן ה־ביוגרפים המוקדמים יותר של מרילין האשימו אותו בהעתקת קטעים שלמים מסיפריהם.

מיילר הגדול השיב בבוז כי אינו זקוק לאיש כדי לכתוב ספר. יחד עם זה, הודה כי הרבה עובדות לא הספיק לאסוף, משום שהספר נכתב בחיפזון, כליווי ל־111 תמרינות הצריכות להוות את עיקרו.

אפילו הכנסות הספר תחולקנה כך: שניים שלישי לבעלי התמונות, שלישי למיילר.

אבל גם שלישי זה יהיה גשם ברכות ב־תקציבו המידלדל של הסופר, החייב ל־פרנס אשה נוכחית, ארבע גרושות, ושני עה ילדים, שהמבוגרת בהם היא בת 23 והצעירה בת שנתיים.

מיילר לא הכיר את מרילין מעולם, אם כי, כמרבית בני־דורה (הוא נולד שלוש שנים לפניו), גם הוא שקע בהזויות רבות בסרטיה. את הספר כתב כהתרשמות מ־כתבי אחרים, בתוספת הרבה מאד סברות־כרס פרטיות משלו (להן הוא קורא פאקטו־

הלוח השעדרוריית'

הצילום שהפך את מרילין מונרו לסמל־המין בעיני דור שלם, צלם אלמוני ריפד אותה בקטיפה אדומה, שילם לה חמישים דולר בשביל הטייפ, הצליח למכור את הצילום ליצרן לוחות־קיר. היה זה לוח־הקיר המוצלח ביותר בהיסטוריה: הוא נמכר במיליונים. לאחר שנים, כאשר הפכה מפורסמת וסוכניה ניסו לטעון שלא היא זו שהצילמה, השיבה מרילין מונרו תמיד בכנות: „זדאי שזו הייתי אני. הייתי רעבה.“

אידיש — דהיינו, עובדות שקיומן מתחיל ברגע שהן מופיעות בדפוס).

סיפרו של מיילר, תהיה מידת רצינותו כאשר תהיה, מעלה מחדש עובדה חד־משמעית: דמותה של מרילין מונרו ממשיכה להיות, עד היום, קורנת וזוהרת כי

בעבר, משחקה, שלא זכה לשבחים רבים בחייה, הוא היום קנה־מידה לכישרונן של קומיקאיות, חייה, שהיו אכזבה לה עצמה, הם מקור לא־אכזב להשראת אמנים רבים.

כל אלה מוכיחים, שהעולם איבד מישהי יקרה לו, בליל החמישי לאוגוסט 1962.

